

Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchyni; a ,nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina‘.

Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden. Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Mt 10, 34-39

„Nepřítelem člověka bude jeho vlastní rodina“

Minulý týden jsem tu předesílal, jak je to fajn mít vlastní rodinu a nyní jsem si vytáhl oddíl, v němž se píše, že to zas až tak fajn není, už protože jsou na světě i důležitější věci nebo spíš lidi, jako třeba Pán Ježíš a vztah k němu a taky teda ta víra a s ní související i kříž a život. Kříž a život pro tuto chvíli raději vynecháme, neboť ani jedno se v našich podmínkách moc nehodí, ale spíše se zaměříme na naše vlastní rodiny a co s nimi má co dělat i naše víra. Zvláště když nás i Pán Ježíš de facto staví proti sobě navzájem a vráží meč i do našich rodin.

Co je však rodina a co je i tou rodinou, kterou tu i Ježíš staví proti člověku a jakoby ho i tím upozorňoval i na to, aby si na ni dával pozor a raději nic podobného ani nezakládal. Jak známo, pokud něco dnes rodiny rozděluje, tak je to hned vedle rozdílných představ, kdo by co měl dělat, i víra. Nebo spíš přístup k víře. Dnes se totiž věří celkem dost, určitě víc než se miluje, ale je to víra v myšlení, víra individualistická nebo spíš individuální, víra, která patří jen mně a víra, o které se nemluví, protože se žije, víra, která je jen pro mě a nikoho jiného.

A víra, která rozhodně nepatří do našich rodin, kterou si ostatně necháváme jen sami pro sebe a mluvíme maximálně o zbožnosti. Ale o víře se nemluví, řečeno s jedním kolegou, víra je tabu. O víře se nemluví, na víru není potřeba slov, řečeno s jiným kolegou, raději se moc neptejte, čemu ti lidé vlastně věří, případně o čem bylo nedělní kázání, kdo ví, co byste se dozvěděli. Nemluvit o víře má svůj dobrý důvod, a to nejen ten společenský anebo rodinný, ale i osobní. Kdo ví, jak by to dopadlo a na nějakou kultivaci tu není dost času ani prostoru.

Proto bude nepřítelem člověka jeho vlastní rodina, protože ani víra se s nikým sdílet moc nedá. Víra je de facto nepřenositelná a nesdílitelná a nepředatelná a musí si k ní dojít každý sám. Víra se totiž buď žije anebo nežije ale mluvit o ní ani nemá moc smysl, protože stejně nikoho nepřesvědčíš. Víra však není od toho, aby měla někoho přesvědčit, spíše navést, ale jak jsme tu řekli, vede se k Pánu Ježíši, a to svým životem, ale čemu ten člověk pak i uvěří, bych raději nechal na něm. Důležité je, čemu věřím já sám a komu se i odevzdávám. Snad ne Pánu Ježíši.

Ale znovu, není problém s vírou, je problém ve víře, a to ve víře samotné, a to ne proto, že by se pro ni nedařilo získávat nové lidi, ale proto, že víra i cosi předpokládá a není to naděje a láska, k nim spíše vede, ale předpokládá právě kříž a život. Ty jsme sice už předem vyloučili, ale co když právě lidské utrpení a s ním související kříž a také nový život, který do našich životů patří také, jsou právě tím, s čím by se i ve víře mělo počítat. Starý kříž a nový život. Neboli utrpení i všelijaká trápení na jedné straně a víra v nový život na straně druhé. Proč ne.

Dostal jsem jednou takovou záludnou otázku, jestli tím důvodem, že nektřím miminka, není to, že jsem sám nepoznal radost z nově se narozeného dítěte. Kéž by tomu tak bylo nebo spíš kéž by tím důvodem bylo právě toto, to by mi tu situaci celkem výrazně ulehčilo. Pravda je však ještě někde jinde, láska k vlastní rodině a sociálním vazbám je často silnější než spole-

čerství věřících. Mluvit spolu o víře, vnášet meč a nikoli pokoj do našich vztahů, stavět se proti vlastním rodičům náleží jen Pánu Ježíši, nikoli nám lidem. Na nás je najít si k Pánu Ježíši nějaký vztah, nějak o něm přemýšlet a nějak nést ten svůj, ale i jeho kříž, nějak ho následovat a nějak ztratit svůj život, abych mohl nalézt ten jeho a nějak ztratit svůj život pro něj.

A ne, že by Pán Ježíš byl důležitější než naše rodina, ale přichází do našich životů natolik individuálně, že než aby se nepřitelem člověka stala jeho vlastní rodina, tak je asi lepší upnout se na něj a tím nalézt i svůj život, který najednou nebude jen můj, ale i jeho, potažmo mých bližních, ke kterým mě i on sám vede. Neboť k životu s Pánem Ježíšem a ve víře v Boha patří i to, že se aspoň na chvíli jakoby sebe-zapřeme a odevzdáme se i někomu jinému, než jsme my sami a tím třeba i najdeme někoho jiného, než jsem já sám. A tam někde bude i on.

Upozornil mě nedávno můj strýc-filosof na to, že bych jako farář měl více vyvažovat to, v čem lidé kolem mě žijí svým vlastním pohledem, ale ne na ty lidi, ale na věc, kterou zastávají. Mám za to, že tohle jde až tak po třech čtyřech letech působení, ne, že by tomu farář nemohl dřív porozumět, ale určité věci jdou opravdu až po nějakém čase. Do té doby může farář tak maximálně polemizovat sám se sebou a svými postoji, případně názory a tiše polemizovat s tím, co si myslí, případně říká někdo druhý. A to proto, že pravda je někde uprostřed.

Zajímavě to vystihla jedna bývalá studentka teologie a dcera dlouholetého faráře v Hradci Králové, ta si všimla, jak se faráři zvláště postupem času hrozně rádi poslouchají a z nadějných bohoslovců se stávají upovídání teologové. Moc hezky k tomu přistoupila nynější farářka v Hradci Králové a moje dobrá kamarádka, která nám všem na nedávném kurzu pro kazatele v Daňkovicích zavřela ústa a mlčky jsme šli na nedaleký kopec rozjímat nad jedním z Žalmů. Obecně si myslím, že by faráři měli více mlčet, dokonce jsem si při jedné pastorační návštěvě posteskl nad tím, jak se církev musí ke všemu vyjadřovat a ke všemu vydávat nějaká stanoviska. Ale proč? Neprospělo by jí, ale i nám všem, kdyby přestala do všeho mluvit a klidně jen občas něco napsala? I faráři dnes hodně mluví, ale kromě kázání málo píšou a je to škoda.

Vždyť i církev je založena na Písmu, tak proč všechno komentovat, proč se ke všemu vyjadřovat, proč mít na všechno nějaký názor? O slovním balastu byla také řeč na farářském kurzu v Daňkovicích, ale dostat se k nějaké myšlence, to už je umění. Proto i tím Ježíšovým mečem je vlastně slovo, slovo, které nám říká, že nepřitelem člověka bude jeho vlastní rodina, slovo, ale i ticho, které k Ježíšovu působení už tak nějak patří, slovo, kterým říkáme, komu náš život především náleží, totiž Pánu Ježíši, a nejen jeho působení, ale právě i jeho slovu.

Pane Ježíši Kriste, přináším vám i do těchto dní své slovo, slovo o meči, slovo o našich rodinách, slovo o nás samých. A přinášíš nám i tu radostnou zvěst, že kdo svůj život ztrácí pro tebe, ten právě u tebe nalezne tu pravou milost a ten skutečný pokoj. Děkujeme ti za to, že se nás ujímáš a dáváš nám poznat, co je i v tom životě skutečně důležité a děkujeme ti za to, že nás vedeš k tomu hledat svůj život v tobě. A prosíme tě za tento čas, čas bez společných bohoslužeb, čas bez společného setkávání, prosíme tě, ať nám není toliko utrpením ani dobou stesků, ale příležitostí k tomu se opět aspoň na chvíli nadechnout, abychom opět mohli žít a být spolu, a ne každý sám. Pane Ježíši Kriste, prosíme tě, ať to i spolu aspoň chvíli vydržíme, jakkoli víme, že to není snadné. O to víc se však k tobě obracíme, a to i tak, jak jsi nás to ty sám naučil: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého, neboť tvé je království i moc i sláva na věky věků. Amen.